

MIN FØRSTE LANGTUR!

Jeg er ny kanin. Og jeg ville så gerne på en rigtig langtur, men hvem kunne dog tænkes at ville med mig på langtur?

Jeg stødte ind i Sune da han kom ind i stuen under kanifestarrangørens møde. "Hvæ, ska' du på langtur og hvis så, må je' kom'e me?" –spurgte jeg lidt forsigtigt "ja, jeg tænkte at ro Djursland rundt, det siges at være en flot tur." –svarede han prompte. Han ridsede kort turen op på Danmarkskortet. De andre kaniner kaldte mig tilbage og Sune gik ud af døren med et "vi ringes"

Dagene gik. Jeg skulle til Fyn og arbejde på min fars maskinstation og det blev til få gange hvor jeg fik lejlighed til at komme ud at ro.

Jeg nåede dog det planlæggende møde mandag aften fem dage før vi skulle af sted. Det gav mig lejlighed til at møde de andre deltagere hvoraf jeg kendte nogen, andre havde jeg stort set ingen ide om hvem var.

Holdet blev fordelt på Delfin og Jubi således:

Delfin
Marie ?
Tanya Pedersen
Sune Andersen
Niels Lysebjerg

Jubi
Marianne Lilholdt
Tea J. Kristensen
Thomas K.
Anker Aagaard

Skipper: Ulrik V. Rasmussen

Skipper: Milou Theut

Jeg kørte til Århus fredag eftermiddag i glad forventning men også i ængstelse. Regnen hamrede ned på E-45, som den havde gjort i flere dage. Skanderborg sø så slet ikke indbydende ud fra den dystre blankvåde motorvej. Vi mødtes i ASR klokken 19.00 og pakkede vores både på Århus roklubs trailer. Thomas' kammerat kørte dem til Skanderborg, sammen med Thomas, Sune, Ulrik, og alt det bagage de kunne slæbe i den store Volvo. Det så helt forkert ud: en rotur der begynder med at bådene køres bort på en bil, og vi var ikke engang med alle sammen!

Lørdag morgen mødtes vi alle på Skanderborg station, dvs næsten alle bla. var der noget med Thomas og en fest. Det gik i rask trav fra stationen ned til Skanderborg Roklub, der spejlede sig i den blanke sø, og der lå de jo. Vores elskede både, Jubi og Delfin, lagt forsigt i det bløde dugvåde græs, og soled sig i det bløde gyldne morgenlys. Tanyas mor, som er medlem Skanderborg roklub, låste op for os og vi fik mulighed for at lave kaffe, tanke vand osv. Det første, men slet ikke sidste eksempel på den umiddelbare og næsten ubegrænsede gæstfrihed, vi mødte i de forskellige roklubber. Roere holder sammen. Der blev en møflen rundt. Pakker og poser blev stablet op, sorteret, stablet igen, bådene blev lagt i vandet, og pakket mens nogen gik til Brugsen for at fylde vores skorpeskrin. Vi roede tre mand per båd hen til Brugsens anløbsbro og fik de sidste ombord sammen med provianten og så var vi af sted. Klokken 10.30 sang Delfins svirvler for første gang på turen. Vi så Skanderborg med Kulturhus og klosterkirke forsvinde agter, vi gled gennem et sivkrat og

snart lå vi på Skanderborg sø omkranset rullende bakker med bølgende kornmarker, grønne skove og hvide landsbykirker. Det danske landskab når det allesmukke. Vi var ude at ro. I Tåning å holdt vi en lille pause i skyggen af pil. Bådene lå langskibs og vi hold fast i hinanden mens vi spiste Teas velsmagende rokage. Vi bugtede lidt længere ned af åen, hilste på en masse køer, guldsmede og svaler. Å-roning er herligt

Hele to gange måtte vi bære over. Jeg husker ikke hvor den første overbæring ligger, men jeg husker at vi gled gennem en smal tunnel med træernes grene hængene helt ned i vandet og vi roede med kvartede årer og følte os som Indiana-Jones på en smal jungleflod. Anden overbæring var i Ry. Vi måtte lige sparke et par kanoer væk fra slæbestedet, og Marianne stoppede trafikken med sin lille fløjte. Det var her det gik op for mig at de både er sgu tunge! Hvorfor kan fire mand uden besvær løfte sådan en båd op i hovedhøjde og lægge den ind på plads, når ti mand lige akkurat kan bære den over sådan en smule vej?

Efter Ry kom vi gennem et helt system af søer, som vistnok kaldes Silkeborgsøerne. Vi så Himmelbjerget og en hel masse små hyggelige bådehavne med motorbåde og små sejlbåde. Glade og tilfredse nåede vi Silkeborg roklub klokken otte. Her var anløbsplads, køkkenfacaliter, brusebad og næsten bedst af alt: en automat med kolde øl. Vi spiste på altanen med udsigt til Hjejlen og de andre turbåde. Senere trak vi indenfor og fik irsk kaffe. Antageligt en tradition. Klokken 23.00 var det til Ulriks stor fortrydelse sengetid. Marie og Tanya kaprede sofaerne, vi andre bredte vore soveposer ud på altanen. Ulrik kunne ikke sove, det kunne Tea heller ikke. Når de ikke kunne, kunne vi andre jo heller ikke. I skæret fra et stearinlys lå vi i vores soveposer og spillede 500.

Søndag morgen artede sig, som det senere skulle vise sig, som alle de andre morgener. Vi stod op sådan hen ad otte, kogte havregrød (jeg kan egentlig ikke fordrage havregrød, men det er det eneste der giver fred i maven på en langtursmorgen), møflede rundt mellem hinanden i skøn uorganiseret forviring indtil skipperne på mirakuløs vis fik pakket bådene. Så var vi, som det senere skulle blive rutine, klar til afgang sådan efter ti. Alt det der med tidligt op og tidligt i seng, er stærkt overdrevet.

Vi lå i slusen til kirkeklokkernes ringen, og med den tid, det tog slusefatter at få os igennem, frygtede jeg at han var smuttet til Gudstjeneste. Vi kom dog ud på Gudenåen og så gik det stærkt. Det bedste af det hele, var at der ikke var nogen motorbåde at passe på, kun de der kanoer. Delfin holdt ind ved en tømmerflåde og snuppede en bid brød mens Jubi drøned videre. Vi havde egentlig aftalt at holde måltider sammen, så Jubi ventede på at holde frokost, til vi var sammen igen og vi kunne finde en hyggelig plet. Vi så dem ved indsejlingen til Tange sø, og hvor er det bedre at holde frokost end i forbindelse med overbæringen ved Tange elværk? Der var lige det problem at Tange sø bød på turens hårdeste farvand. Strid modvind og små krappe søbølger. Efter en møjsommelig overbæring klokken fire var Jubi's besætning mildt sagt sultne!

Sådan hen ad klokken 19.00 fandt vi en meget lille bådehavn, der lå som en lomme i Gudenåen. Man skal vide den er der, ellers ror man bare forbi. Indsejlingen er et hul i sivene. Der var lige plads til at lægge sig 90° i åen og snige sig ind. Thomas benede op i til en kiosk og hentede øl. Det var en ganske god ide. Vi drak øl, nød idylen, solen og hinanden. Jeg forstod jeg var

kommet afsted med 9 prægtige roere. Jeg tror det var her Thomas udbrød lykkeligt: "I Løkken stor den kække bi"

Den sidste del af Gudenåen blev roet i den smukkeste solnedgang jeg længe havde set. Det eneste der brød stilheden var den vederkvægende lyd af Delfins messingsvivler. Ørreden sprang, køerne gumlede på engen og svalerne fløj højt. og Jubi sakkede ubønhørligt bagud. De "lænsede" vand konstant. Vi kom til Randers roklub klokken 22.20. Tolv timer og 70 km efter afgang i Silkeborg. Vi slog teltene op på klubbens græsplæne. Det var for sent at ringe til nogen for at komme ind. Maden blev tilberedt i trangier ved lommelygtens skær. Det var det bedste trangiamad nogen, nogensinde har fået. Sprøde kyllinger og den lækreste karrysovs med masser af friske grøntsager. Bare synd vi ikke kunne nyde synet af det. Vi måtte nøjes med smagen.

Mandag vågnede jeg tidligt. Jeg ved ikke om det var min trange tilbudssovepose, det trange telt, Uniscrap overfor, der gav sig til at knuse gamle biler (snøft!) eller Randers roklubs alt for morgenfriske morgenroere der skramlede både i vandet. Thomas var ligeledes tidligt oppe. Han fik os hurtigt gjort gode venner med fem gamle morgenroere, der bød på morgendram, og som kunne fortælle os at medlemmet med gæstenøglen boede 100 m. væk og var vågen. Afsted det gik og så var der opvask, brusebad, havregrød og alt det der igen. Et par stykker løb i Føtex og købte ind, -nok til at brødføde en division soldater eller ti roere i to dage.

Sådan op af formiddagen lagde vi Randers bag os og roede ud gennem fjorden. Frokost på stranden overfor Udbyhøj med udsigt til den hyggelige færge. En middagslur og så var vi klar igen. Vi roede forbi en bøje der havde den uheldige egenskab at strømmen trak den under overfladen fra tid til anden. Vi tænkte ikke videre over det indtil vi opdagede at Jubi var væk. Vi havde vænnet os til at de ikke lige lå i nærheden, så vi havde ikke bekymret os, hvis ikke det lige var for den bøje. Efter en rum tid fik vi øje på dem i Ulriks kikkert. De havde fået en defekt på et sæde og søgt ind for at reparere det. Vi var meget lettede i Delfin

Nu var vi i Kattegat og turen endrede sig næsten radikalt. Nu var vi tilbage i den form for roning som jeg kender fra bugten og vigen. Bortset fra det, så var der ikke meget at se på den del af turen, hvis man da lige ser bort fra en enkelt sæl og et par søde marsvin. Vejret var som sædvanligt fremragende, og vandet var roligt. Hen under aften aftalte vi at gå øst om Bønderrup og slå lejer. Der var vi jo nok sådan om tre kvarter. Nu havde vi jo ikke travl, det var trods alt en hyggetur, så halvanden time senere, stadig vest for Bønderrup, måtte vi trække bådene mange hundrede meter over lave sandbanker, hvis vi skulle gøre os håb om at slå telte op og lave mad i det sidste dagslys. Det var måske lidt af en spadseretur, men det gav nogle pæne billeder.

Vi blev enige om at det kunne være hyggeligt med et lille bål, men hvor fik vi tørt træ fra? Thomas svarede kækt: "Den klarer jeg" og så forsvandt han som Hjulben på vej væk fra Grimm. E. Ulv. Jeg kunne sværge at jeg hørte et "beep beeeep". Fem minutter senere kom han slæbende med et stort vissent grantræ. Han grinede over hele femøren. Der blev bål og der blev tid til at nusse og massere hinandens ømme muskler, mens solens sidste røde gløder sank under horisonten og Juli's dybblå stjenetæppe blev trukket over os. Der blev drukket en dram og der blev fortalt historier og vittigheder. Der drillet og grinet i venskabeligt lag. Det var sommer som jeg husker dem fra da jeg var en lille fynsk dreng ved Storebælt. Glade og tilfredse trillede vi om i vores soveposer efter endnu en dag, mens bølgerne sagte skulpede i kanten.'

Tirsdag morgen forløb i den sædvanlige hyggelige (u)orden. Det blev formiddag og i solskin og flat vand trak vi bådene ud på det dybe. Delfin stak ind til Bønderrup og tankede vand, Jubi mente de havde vand nok og stak af. Der blev tid til en tur i vandet og så gik det ellers afsted, for vi skulle indhente Jubi. Grenå dukkede op i det fjerne og vi havde stadig ikke set Jubi. Vi kom ind til Grenå roklub, næ der var de heller ikke. Nå, vi måtte alligevel havde passeret dem. Klokken var for en gangs skyld ikke mere end fire, og vi var et par stykker, der gerne ville se hajer på Kattegatcenteret. Billetprisen overraskede og vi besluttede at der var andre måder at spendere 90 dask på. Tærte med softice for eksempel. Indtaget på marinaen café. Vi var et noget af et syn: Trætte og dvaske, skinnesovs ned af benene, årtefedt på armene, og almindeligt uvaskede og ubarberede, kort sagt: Hærdede langtursroere.

Da vi kom tilbage til roklubbens ponton efter vores kaffetur, kom Jubi glidende i fin stil ind i havnen. De var ganske rigtigt gået ind på stranden et sted for at holde frokost, de havde forsøgt at praje os, vi havde bare ikke set andet en en eller anden turist i rød regnfrakke stå og vinke.

Der blev handlet ind til den store grillaften og snart stod den på frisk grøn salat, grillede majscolber og brankede kyllinger, samt rigelig med rødvin. Bagefter drak vi irsk kaffe. Nogen fandt et spil "uno" og andre udvekslede barndoms minder på terrassen. Det sidtse billede imit kammera blev brugt på Tea, der ganske elegant faldt i søvn, ret op og ned i lænestolen. Livet er en fest.

Onsdag morgen forløb ganske som de andre morgener. Vejrudsigten lovede som den plejede godt vejr de næste par timer, men så skulle det også trække op med regn og blæst. Ha! De vejrudsigter viste sig at være lige så troværdige som Kurt Thorsen med et stykke papir med André Lublins underskrift

Der blev denne morgen byttet lidt om i bådene. Thomas ville af en eller anden grund, som jeg ikke husker, hellere ro i Delfin, og Tanya var med på en bytter. Jubi's kulfiberårer og lettere skrog virkede tillokkende på hende. Det efterlod Marie i en noget udpræget herrebåd. Et eller andet sted havde jeg ondt af Anker, som nu sad i en næsten ren kvinde/dame-båd (Det ikke ønskede overstreges) Ingen af dem, så dog ud til at lide overlast.

Af en eller anden grund, var jeg blevet offer for den almindelige underholdning. Navnlig måtte jeg høre meget for mit rotag. Jeg kunne ikke se der var noget i vejen med mit rotag, men Marianne kunne ikke stå for Grenåklubbens fine robassin. Her var en oplagt mulighed for at gøre gavn som klubtræner. Der blev desværre ikke tid til megen instruktion, men det viste sig senere at være den bedste træning jeg har fået, siden jeg lærte at cykle. Vi gled ud af havnen sådan op ad formiddagen. Jeg kunne høre Marianne inden i mit hoved. "Yderarmen mellem knæene. Yderknæet op til overamen, strakte arme og håndled, spark fra, læn let tilbage, trak helt tilbage med brede skuldre..." Det gik forrygende. Pludselig udbryder Ulrik: "Det sgu godt at se skumsprøjt fra din åre!"

Det blev til en del roning den dag. Vi ville gerne nå Draget i rimelig tid og frokosten blev derfor indtaget siddende på bundpladerne. Vores balder var efterhånden ømme på trods af personligt tilpassede siddeunderlag. Ud for Ebeltoft færgehavn fik vi en tur i de velkendte "catlink"-bølger. De eneste bølger over 20 centimeter vi så på den tur. Der var lidt rigeligt med testosteroner i Delfin på det tidspunkt. Marie sad styrmand med benene nochalant henslængt over bagbord æssing, og de andre sprøjtede med vand.

Jeg sad tagåre. Jeg fik den van(d)vittige ide at give mig til at tonse. De andre fulgte med. Sune gav sig til at viske mig forsigtigt i øret når jeg mistede takten. Det her var noget gutterne ku' li'. Jeg brugte min nye teknik det bedste jeg havde lært. Hvergang jeg trak, så jeg sole, måne og stjerner. Jeg kan ikke huske hvornår jeg sidst har arbejdet så hårdt, men jeg fik da lukket lidt overskuddamp ud af drengene, Ulrik kom såmænd til at svede. Naturligvis blev jeg moppet bagefter. "Hva' fa'en du ka' sgu da ro, hva' har du lavet de andre 4 dage?" var en af de hyppige bemærkninger.

Vi roede det sidtse stykke i et lidt mere adstadigt tempo og ankrede op ved campingpladsen på draget, sådan ca. klokken 18.00. Der blev tanket vand i vaskerummet og øl og chips i campingbutikken. Efter at have ligget på ryggen med en bajer på maven i en lille halv times tid, var det stort set umuligt for nogen af os at rejse os op. Marie brugte sin kvindelige list: "Hvis du henter, Niels, så giver jeg!" Lidt galant er man vel altid. Jeg kunne se på campingfatter at han tænkte sit sådan som jeg kom stavrende ind i butikken på stive svajende ben, med fem tomme ølflasker efter flere øl.

Efter et par øls tid ankom Jubi og vi steg ombord i Delfin og fulgte dem til der hvor vi ville slå lejr for natten. Før vi overhovedet var kommet ud af båden løb Anker os i møde og sagde: "Vi er blevet enige om at bære over nu, så slipper vi for det i morgen" Der havde været talt en del om at bære over ved Draget. Et kækt lille løft på 300-400 meter. Til gengæld sparede det os for en tur rundt om Helgenæs. "Det eneste jeg vil bære over med er jer!" svarede jeg promte. Sådan blev. Bådene op på land. Skorpeskrin og trangier i læ, teltene op, så var vi klar til en omgang pasta med tunsovs. Der var et par flasker rødvin til overs fra Grenå og lidt brænde blev det til. Der blev udbragt en skål for en dejlig tur: Da det blev mørkt kravlede vi op og så lysene inde fra Århus. Nu var der ikke langt hjem. Kun sølle 25 km., dem klarede vi jo på et par timer. Træt, øm og svimmel, gik jeg ud som et lys i min sovepose.

Torsdag morgen var værre end de andre. Vi stod op hver især, sådan lidt efter lidt og var nok noget ømme. Vi havde måske fejret turen lidt for godt aften før. Marie var tidligt oppe og ganske særligt øm. Hun havde opgivet at sove i det trange telt og lagt sig under en pressening ved bålet. Hun havde bare ikke lagt mærke til at hun lagt sig ovenpå vores feltspade.

Det tog sin tid at bære de rædsomt tunge både over Draget men alt andet var bedre end at ro. Vejret var næsten for godt. Solen hamrede ned og det var næsten for varmt at ro. I et kort øjeblik forsøgte vi at vise Jubi hvordan man tonsseror Delfin. De blev liggende nogenlunde på siden af os uden de store anstrengelser. Da vi skiftede roede de forbi, mens de sang "Delfin er en tegneseriebåd, tegneserie båd, tegneseriebåd." Hvad Grenå-Draget ikke taget af kræfter var brugt på rødvin. Vi kunne dog give igen da vi gled forbi Jubi mens de skiftede. Vi sang "Jubi er en konebåd, konebåd, konebåd"

Frokosten blev indtaget ved Skødhoved landningsplads. Der var pludseligt langt hjem til Århus. Der var ikke mange vittigheder tilbage. Jeg måtte læse op af varedeklarationen på mayonaisen, for at finde på noget at sige. Ikke at det var til udelt begejstring. Så godt som tavse krydsede vi over til pynten. Andet skiftested, nu var der ikke langt igen. "Aldrig har Århus været så smuk" udbrød Ulrik Nu havde samtalen i Delfin måske måske båret præg af kønskvoteringen, dog kunne jeg ikke undlade at følge op på Ulriks bemærkning med at recitere Tom Waits sådan frisk fra leveren "Never saw the eastcoast, before i moved out to the west:/ Never saw my hometown, before i stayed away to long :/Newer knew i loved you, before you walked out that door" "Der ikke

plads til sådan en gang romantisk bavl i den her båd" lød det skarpt fra Marie. Nu havde hun lige vænnet sig til jargongen, og lært om så svære emner som viscositeten på 15W/40 motorolie, og hvad der egentlig sker når man vælter en traktor.

Vel modtaget af en smilende rochef ankom vi til ASR ud på eftermiddagen Bådene blev vasket og lagt op, indholdet af skorpeskrinene blev delt ud, regninger blev lagt sammen og delt ud. En fik den ide at købe røgede fisk til det sidste rugbrød. Som vi sad der og spiste, var det som vi var groet sammen. Vi mente vel alle, at vi havde set rigeligt til hinanden, men vi kunne ikke finde ud af gå hjem. Nu var det Torsdag og efterhånden som klokken nærmede sig 18:00 blev lokalet fyldt med fællesroere. Vi var otte ud af de ti der rask rakte hånden i vejret da spørgsmålet faldt: "Hvem er her til fællesroning?" Glemte var ømme balder, svidende vabler og trætte arme.

Niels Lysebjerg